

Somerstories

Deur Enid Blyton

Wat 'n Snaakse Ding Om Te Doen

Janet was bly omdat Tante Laura vir haar 'n paar Shirley papawer saad gegee het om in haar tuin te plant. 'Wag vir 'n mooi dag, net ná dit gereën het,' het Tante Laura gesê. 'Skud dit dan liggies uit die koevert in 'n sonnige stuk grond, bedek dit met fyn grond, en wag vir dit om te groei.'

Janet het dit in die pakkie geskud. Dit het 'n lekker droë, ritselende geluid gemaak. 'Dit is saad wat ek verlede somer uit my eie Shirley papawers vir jou geneem het,' het Tante Laura gesê. 'Hulle was so mooi, en het soveel saad gemaak. Ek het vir myself, vir jou en vir jou neef John bymekaar gemaak. Hy gaan syne ook plant. Ek het vir hom ook 'n koevert gegee, net soos joune. Julle gaan moet sien wie se plant eerste opkom.'

Janet het gehoop hare sal eerste opkom. John het langsaan gewoon, so sy sou maklik kon sien of hare eerste opkom. 'Moet hulle nog nie plant nie,' het Tante Laura gesê. 'Dit is 'n bietjie te vroeg. En moenie jou saad sorgvuldig bêre nie, Janet – moet dit nie verloor nie. Jy kan so roekeloos wees, weet jy.'

Janet het geweet. Mense het altyd vir haar gesê hoe roekeloos sy was. Sy het goed verloor. Sy het goed gebreek. Sy het lawwe foute gemaak. Maar sy sou regtig sorgvuldig wees met haar papawersaad. Sy het dit na die laai van haar spieëltafel geneem, waar haar sakdoeke, kouse en borsspelde was. Dit sou heeltemal veilig daar wees.

Die volgende dag het Janet na 'n partytjie gegaan, en elke kind het 'n duik in 'n semelsbad gehad. Dit was baie opwindend. Jy het jou hand in die semels gesit en rondgevoel. Binne 'n kort tyd het jou vingers 'n pakkie raak, en jy kon dit aanvoel en kyk of jy gedink het dit is iets opwindends. As jy nie so gedink het nie, kon jy weer rondvoel en iets anders kry.

Janet het rondgevoel en 'n dun klein pakkie gevind wat nogal opwindend gevoel het. Toe trek sy dit uit die ton en maak die papiertjie oop.

'O! Dit is 'n halssnoer!' het sy in opgewondenheid gesê. 'Is dit nie pragtig nie? Dit is gemaak van klein kraletjies in alle kleure! Ek gaan dit graag dra.'

Sy het dit aangetrek, en dit het baie mooi gelyk op haar sy partytjie rok. Janet het baie trots gevoel.

Maar, soos gewoonlik, was sy roekeloos, en terwyl sy rondgedans het en musiek stoel gespeel het, het sy haar hand in die nuwe klein halsband gesteek en dit gebreek.

In 'n oogwink het die klein kleurvolle kraletjies oor die plek versprei. Party het oor Janet se nek rol, party het op die vloerbedekking geval, en party het op 'n stoel geval.

'Oh, my pragtige halsband wat ek uit die semelbad gekry het,' het Janet gesê, amper in trane.

'Moenie huil nie,' het 'n volwassene gesê. 'Ons sal gou die krale vir jou kry, dan kan jy hulle weer aanmekaar ryg wanneer jy by die huis kom. Dit sal 'n lekker ding wees om te doen. Kyk, hier is 'n paar, en daar is nog 'n paar.'

Al die kinders het gehelp om die klein glaskraletjies te vind.

'Wat gaan ons daarmee doen?' het hulle gesê, terwyl hulle dit in hul hande gehou het. 'Waar gaan ons dit sit?'

'Ek sal 'n koevert kry,' het die volwassene gesê, en sy het na 'n lessenaar gegaan. Sy het teruggekom met 'n wit koevert, en almal het die krale daarin geplaas. Dit is toe gelek en vasgeplak. Janet het dit geneem en dit in haar sak gesit.

'Dankie,' het sy gesê. 'Ek sal dit aanmekaar ryg wanneer ek by die huis tyd het, en weer 'n pragtige halssnoer maak.'

Toe sy by die huis kom, het sy haar ma alles vertel van die gebroke halssnoer en wou dit aanmekaar ryg voordat sy gaan slaap. Maar Ma het haar nie toegelaat nie.

'O, nee,' het sy gesê, 'dit is baie laat, skat. Jy kan die krale môre aanmekaar ryg. Sit dit in jou laai, en dit sal daar veilig wees.'

So, Janet het na haar bed toe gegaan en die koevert met die krale in haar spieëltafel laai gesit. Nou was daar twee koevert daar – een met papawersaad in en een met glaskrale.

Janet het die krale vergeet, en daar het hulle gebly, weg gebêre in hul koevert. Toe kom daar 'n mooi sonnige dag na 'n dag van reën, en die tuinier begin om sy saad in die tuin te plant.

‘Het jy nie saad om te plant nie?’ het die tuinier vir Janet gesê.
‘Jy moet dit vandag plant as jy het. Dit is net reg.’

‘O, ja; ek het Shirley papawersaad wat my Tante Laura vir my
gegee het,’ het Janet onthou. ‘Ek gaan dit haal.’

Toe sy binnenshuis hardloop, het haar neef John sy kop oor die
muur gestee. ‘Janet, Janet!’ het hy uitgeroep. ‘Ek plant my
saad vandag wat Tante Laura vir my gegee het. Plant jy joune?’

‘Ja,’ het Janet gesê. ‘O, lekker, ons gaan dit op dieselfde dag
plant, so hulle behoort op dieselfde dag op te kom. Ons gaan
moet wag en sien.’

Sy het vinnig op die trappe gehardloop en haar spieëltafel-
laai oopgemaak. Sy het die eerste koevert gegryp wat sy
gesien het – maar dit was nie die een met die saad in nie.
Dit was die een met die krale in.

Janet het vinnig afhardloop en die tuin in. Sy het na haar eie
klein stuk grond gegaan. Dit het een roosboom, een lupien
plant wat net begin opkom het, een aandprimula blom wat
heeltemal blom, en aan een kant was daar 'n klein kaal
stukkies grond waar Janet van plan was om haar
papawersaad te plant.

Sy het die grond effens uit gehark om dit fyn te maak, want sy het geweet dat saad in baie fyn grond geplant moet word. Toe het sy 'n gedeelte van die aarde terug geskraap en 'n plek reggemaak om die saad op te skud.

Sy het die koevert oopgeskeur, oor die bietjie vogtige, warm grond gebuig en begin om die inhoud van die koevert op die grond te skud. Sy was effens verbaas toe sy sien dat die saad al die kleure het.

'O,' het sy gesê, 'ek dink hulle is almal kleurvol omdat Shirley papawers ook in al die kleure kom. Wat 'n liewe klein saadjies! Ek hou baie van hulle. Ek hoop hulle groei mooi.'

Janet het al die krale uit die koevert geplant, en sy het regtig gedink dit is saad. Sy het dit met fyn grond bedek, en toe roep sy vir John oor die muur. 'Ek het my papawersaad geplant. Dit was so pragtig, al die kleure van die reënboog.'

John was verbaas. 'Myne was nie,' het hy gesê. 'Myne was al die klein swart dingetjies.'

Jane het elke dag gaan kyk of enige klein groen aartjie opgestoot het. Maar daar was niks.

Toe gee Johan eendag 'n geskreeu van genot. 'Janet! Janet! Al my papawersaad is op! Hulle is so groen soos enigiets. Is joune?'

Janet het gekyk, en sy was baie teleurgesteld om niks van haar te sien nie. "Ek verwag myne sal môre op wees," het sy gesê.

Maar hulle was nie. Hulle het ook nie die volgende dag opgekom nie, of die die dag daarna. Janet kon dit nie verdra om John aan te hou hoor skree hoe goed syne groei nie, so lank en stewig en groen. Hoekom het hare nie gegroei nie?

Sy het hulle dieselfde dag as John s'n geplant!

Sy het vir tannie Laura vertel, en tannie was verward. 'Dit is snaaks,' het sy gesê. 'Hulle was dieselfde sade.'

Janet het gelyk asof sy gaan huil. "Moenie ontsteld wees nie," het haar ma gesê. "Vind iets om te doen terwyl Tant en ek gesels. Wat van daardie halssnoer met krale wat jy by Hilda se partytjie gebreek het? Jy het dit nog nooit weer ingeryg nie, het jy? Sou dit nie 'n goeie idee wees om dit nou in te ryg nie? Dan kan jy vir Tant wys hoe mooi hulle is."

"O, ja," het Janet gesê, en sy het opgehelder. "Ek het heeltemal van die krale vergeet. Hulle is in my laai by my spieëlkas. Ek sal hulle gaan haal."

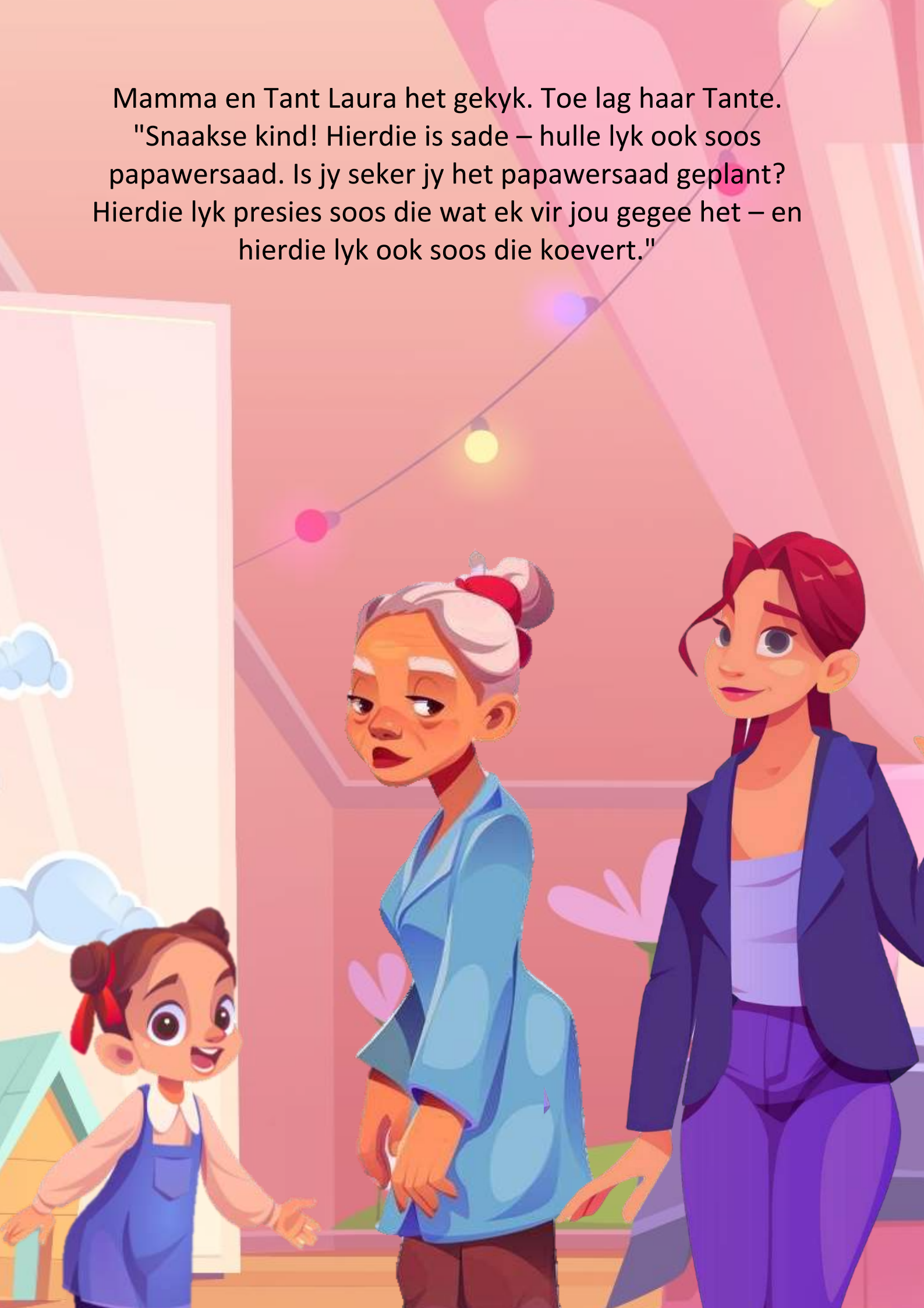
Sy het na haar kamer toe gehardloop, in haar laai rondgesoek na die koevert, sy het dit gevind en weer afgehardloop. Sy het die koevert oopgeskeur om haar tante die krale te wys. Maar hoe vreemd – daar was geen krale binne nie – net snaakse, klein swart goedjies, soos sade!

“Waarheen het die krale gegaan?” sê Janet verbaas. “O, Mamma, kyk wat het van my krale geword! Hulle het aaklig geword – hulle is nie meer krale nie. Ek kan hulle nie inryg nie.”

Mamma en Tante Laura het gekyk. Toe lag haar Tante.

"Snaakse kind! Hierdie is sade – hulle lyk ook soos papawersaad. Is jy seker jy het papawersaad geplant? Hierdie lyk presies soos die wat ek vir jou gegee het – en hierdie lyk ook soos die koevert."

Janet het daarna gestaar. O, liewe aarde – kon sy regtig so dwaas gewees het om krale in plaas van sade te plant? Nee, dit kon sy regtig nie!

Toe onthou sy hoe helder van kleur die sade was wat sy geplant het – ja, dit moes eerder krale gewees het. Sy *het* krale geplant! Sy het bloedrooi geword.

"Hoekom word jy rooi?" vra Mamma. "Het jy iets dom gedoen? Jy word altyd rooi as jy iets dom doen!"

Janet het sonder 'n woord na die tuin toe gehardloop. Sy het na haar klein tuintjie gegaan. Sy het begin om die grond waarin sy die krale geplant het, op te krap – en, seker genoeg, daar was hulle! Vuil, dit is waar, maar nog steeds krale!

Janet het begin huil. Sy het haar mooi glaskrale in die grond begrawe, en sy het nog steeds nie haar papawersaad geplant nie, so John s'n sou lank voor hare uitkom! Wat 'n simpel kind was sy tog!

John het oor die muur gekyk en gesien hoe Janet huil. "Wat's fout?" vra hy. "Probeer jy jou tuin natmaak met jou trane?"

"O, John – ek het krale in plaas van saad geplant," snik Janet. "En natuurlik het hulle nie gegroei nie, en nou is ek heel agter met my saad!"

"Ek sal jou help om hulle te plant," sê John vriendelik, "en ons sal probeer om die krale te kry en dit te was. Hoe laf is jy, Janet! Jy doen altyd iets soos dit!"

Hulle het toe al die krale wat hulle kon, gekry, dit gewas en ingeryg. Daar was nie genoeg vir 'n halssnoer nie, so dit moes 'n armband wees, en dit het nogal mooi gelyk.

Toe het hulle die papawersaad geplant en dit toegemaak. "Hulle sal gou groei," sê John. "Ek sal vir jou die eerste papawer uit my tuin gee, as jy wil – ek het al klaar 'n uitloopse!"

"Baie dankie, John," sê Janet en gaan binnetoe. Mamma en Tante Laura het so gelag toe hulle hoor hoe sy krale in plaas van sade geplant het!

"Simpele kind!" sê haar Tante. "Het jy gedink as jy krale plant, hulle sal opgroei in halssnoere? Ag, liewe hemel! Jy moet regtig volgende keer beter dink."

Miskien sal Janet. Haar papawers is nog nie op nie, maar sy hoop hulle sal binnekort opkom.

